

Andreas Kollender

Agent Kolbe

Špionážní román
o lidskosti
v nelidské době

KNIHA ZLIN

Agent Kolbe

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Andreas Kollender

Agent Kolbe – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

thrill

Andreas Kollender
Agent Kolbe

Andreas Kollender

Agent Kolbe

Z němčiny přeložila Eva Hermanová

KNIHA ZLIN

Copyright © Pendragon Verlag, Bielefeld, 2015

Translation © Eva Hermanová, 2019

ISBN tištěné verze 978-80-7473-872-2

ISBN e-knihy 978-80-7473-894-4 (1. zveřejnění, 2019)

*... pak si uvědomíte, že jste připravený nést jakékoliv riziko,
bez ohledu na to, co při tom vyjde najevo...*

Edward Snowden

Prolog

Zasáhni mě do srdce

Berlín, 1944

Měli by se při tom držet za ruce, řekla Marlene, to by bylo hezké.

Seděla s Fritzem v kuchyni, v kamnech praskaly poslední uhlíky, v prosklené skříňce se odráželo nažloutlé světlo lampy. Na stole ležely přísně tajné dokumenty Hitlerova ministerstva zahraničí. Na lepenkových deskách červené příčné pruhy, natištěná černá říšská orlice s hákovým křížem, překrývající se razítka různých referátů. Fritz dokumenty propašoval domů. Spolu s Marlene z nich přepíšíou nejdůležitější informace na průklepový papír a Fritz je ráno odnese zpátky do své kanceláře na ministerstvu a předá je dle rozkazu do spalovny.

Marlene vyrobila malou skicu. „Tak, podívej se,“ řekla.

„Jako by se na nás shora někdo díval,“ podotkl Fritz.

Dva panáčci seděli u stolu, naklonění k sobě, jedné z figurek nakreslila Marlene prsa.

Oba drželi v pravé ruce tužku, pod ní měli papír, a zatímco psali, mohli se do sebe zaklesnout prsty levé ruky.

„Dobře,“ prohlásil Fritz. „Tak to uděláme.“ Glóbus přemístil ze stolu na příborník, pak oba zvedli stůl a přenesli ho doprostřed kuchyně. Židle postavili blíž k sobě tak, jak to nakreslila

Marlene, posadili se, položili na sebe levé ruce a z prstů vytvořili malý kopeček.

„Dál?“ zeptal se Fritz. Marlene zvedla tužku. Opisovali, Fritz pak uvařil konvici čaje a ohříval si nad stoupající párou ruce. Do jednoho šálku zamíchal lžící cukru a postavil jej před Marlene. Pak ji ze zadu objal a šeptem si řekl o polibek. Marlene otočila hlavu, krk se jí napnul, Fritz zahlédl modrou barvu jejich očí.

Poklepala na Himmlerův podpis. „Zbabělec,“ řekla. Pak přejela prstem po von Ribbentropově, Kaltenbrunnerově a Göringově podpisu. „Ještě půl hodinku.“

„Jsi pro celou věc správně zapálená.“

„Ano,“ souhlasila Marlene. „Dokončíme to.“

„Ještě občas lituju, že jsem ti řekl, co dělám.“

Marlene se usmála a potřásla hlavou. „Milovaný špion,“ řekla, „rozvraceč manželství a zloděj alkoholu.“

Objali se, Fritz si všiml odrazu jejich siluet ve skle kuchyňské kredence. Marlene byla vyšší než on.

„Jsi tak krásná,“ řekl. „Moje Marlene.“

Políbila ho našpulеныmi rty. Fritz ještě nepřišel na to, proč to dělá, proč ho občas políbí jako školačka, která nemá s líbáním zkušenosti.

Někdo zabouchal na dveře.

Fritz a Marlene od sebe odskočili, jako by do nich uhodil blesk. Marlene převrhla šálek.

Čaj se rozlil na dokumenty a rozmočil podpis Heinricha Himmlera.

Z chodby bylo slyšet chraplavý hlas: „Pane Kolbe! Pane Kolbe!“

Dveře pod údery vibrovaly, intenzivní bouchání pronikalo z chodby až do kuchyně.

„Pane Kolbe!“

Marlene položila ruku na Fritzovu. Cítil to, poslední stisk. V očích měla slzy. Fritz ji políbil, doklopýtal do ložnice, strhl

sako z věšáku a vytáhl z kapsy revolver. Stoupl si doprostřed kuchyně a namířil na vstupní dveře.

Teď nás mají, pomyslel si.

Pot mu stékal po zádech.

Kolik jich poslali? Gestapo? SS? Brzo vyrazí dveře, s rá-
musem a křikem vpadnou do bytu.

„Fritzi.“ Marlenin hlas zněl, jako by byla ve vedlejším pokoji.

Můj bože, jak moc ten obličej miluje, ten rovný nos, široké
lícni kosti.

„Fritzi, prosím.“

Někdo zvenčí třikrát bouchl do dveří a znovu zavolal Frit-
zovo jméno. Marlene si rozeprula knoflíky tmavomodré ha-
lenky a maličko si ji rozhrnula. Bílé světlo lampy ozařovalo
kůži na její hrudi. Namířil na ni. Revolver jako by vážil tunu,
svaly mu povolily a stáhly ruku dolů.

„Tady,“ řekla Marlene. Jednu ruku si položila na srdce.

„Pane Kolbe! Otevřete. Okamžitě!“

Otočil se ke dveřím, zbraň držel oběma rukama.

Chodba jako by se zkracovala, hlaveň revolveru se téměř
dotýkala dveří.

„Bylo správné, co jsme udělali,“ řekl.

Cítil tělo Marlene za svým. Objala ho, obrátila a ruku s re-
volverem přitlačila na svou hrud. Když sáhla po kohoutku,
odstrčil ji na rozviklanou kredenc.

„Chceš přece žít.“ Strhl dokumenty ze stolu a otevřel dvíř-
ka kamen, ze kterých se proti němu vyvalilo horko. Prkna
podlahy se rudě ozářila.

Vhodil čajem nasáklé papíry do ohně. Plameny šlehalý
kolem hákových křížů, ohýbaly je a pohlcovaly. Několik listů
spadlo v tom spěchu na podlahu, nacpal je rychle dovnitř, ucí-
til, jak si přitom popálil hřbet ruky. Zavřel záklopku kamen,
která vdechla žár a oranžové plameny.

Marlene jej úpěnlivě prosila. V lásce by nikdo neměl tak
úpěnlivě prosit. Co by s ní ti muži udělali? Jak by naložili s jejím

tělem? Namířil revolver na Marleninu hrud' a ucítil spoušť revolveru na ukazováčku. Pak byla rozhodnost znovu pryč.

Nová rána na dveře, jen jedna.

„O ničem nevíš, Marlene. O ničem...“ zajíkal se. Chtěl pryč. Přál si rozplynout se ve vzduchu, spolu s Marlene.

„Zahrej jim ženu nacisty. Tobě se nic nestane.“

Fritz slyšel, jak těžce dýchá. Její pohled v něm oživil vzpomínky. Uličky v Bernu, jeho dcera Katrin v Africe, Hitler, plány Vlčího douště, chata v lese, hlasy, propašované tajné dokumenty, tlukot srdce, mrtvoly – v hlavě mu vířilo tolik myšlenek, ale žádný konkrétní nápad.

„Musíš žít,“ řekl, a ať to bylo z jakéhokoliv důvodu, jeho hlas zněl jasně a silně. V očích se jí zračily pochybnosti. Možná nádech naděje. „Pane Kolbe!“ Otočil se ke dveřím.

„Pozdravuj mou dceru, Marlene. Řekni Katrin, co jsem udělal. Vyprávěj jí o tom, co jsi udělala ty.“

Marlene svésila hlavu, kaštanové vlasy jí padaly do obličeje. Podlomila se mu kolena, opřel se o zarámovanou mapu světa. Marlene otevřela zásuvku, přístroje zařinčely. Rukama třesoucíma se nervozitou vytáhla dva nože, čepele se zaleskly. Jak nesmyslné a zvrácené, že je teď na ni pyšný.

„Tak moc tě miluju,“ řekl Fritz. Pak vykročil s namířeným revolverem ke dveřím. Zradil jsem vás, nacistické svině! Narazil do knih, vyrovnaných na zemi do komínku, tlumeně se sesunuly k podlaze. Stál už téměř u dveří, cítil přítomnost vrahů na schodišti. Zíral na knihy na zemi. Někdo musí Katrin říct, co jsme udělali. Mé dceři. Proboha, někdo musí vyprávět náš příběh.

Cítil Marlenin pohled v zádech.

1

Úkryt

Někde ve Švýcarsku,
pár let od konce druhé světové války

Když se snaží napsat, co se tenkrát stalo, začíná jedním jménem. Marlene. Když jej vysloví, jazyk mu zavibruje v ústech. Mar-le-ne.

Nikdy nezačíná jinak. Když se do toho německého pekla v roce 1939 vrátil, neznali se. Trvalo pár let, než poprvé uslyšel její hlas. Přes zavřené dveře na ministerstvu zahraničí v Berlíně zněl jasně, úchvatně. Uměla se smát. V té době už ale bylo nebezpečí kolem něj nepřehlédnutelně velké. Chtěl toho všeho Marlene ušetřit. Nezvládl to. I když ji zasvětil mnohem později, začíná psát – protože musí, musí, začíná, je to ona, jejímž jménem celý příběh začíná. Lež, hákové kříže, podvod, přetvářka, smrt a láska. Měl strach z velkých slov: láska a válka, slušnost v barbarských dobách. Velkých slov slyšel v Hitlerově ministerstvu zahraničí dost. Stále reptá na osud. Byla válka, byla láska. Snažil se být slušný. A potom? Co bylo potom?

Dívá se okny, vsazenými hluboko do dřevěných zdí chaty, do zeleného údolí. Je úplně jedno, na kterém svahu chata stojí, který potok se pod ní se šuměním vine, to nikdo nemusí vědět.

Jde do kuchyně a nalije z termosky do hrníčku kávu. Kapka čerstvého mléka, lžice cukru, zamíchá a podívá se z okna do údolí. Podél potoka vede zpevněná šterková cesta, nedaleko chaty

pokračuje přes malou lávku, jejíž prkna rachotí, když po nich přejíždí auto.

Od té doby, co se skrývá v chatě, se často dívá z kuchyňského okna ven na silnici. Neví, jestli si pro něj přeje jen znovu nepříjedu, aby ho umlčeli. V autě, které dorazí dnes, by měl přijet nějaký novinář. Fritzův přítel a důvěrník Eugen Sacher s ním byl několik měsíců ve spojení a Fritze o tom opakovaně informoval. Podle něj je ten novinář seriózní. Už dlouho pátrá po tom, co se tenkrát stalo. Můžeš mu věřit, tvrdil Sacher. Chce totéž, co ty, Fritz. Spravedlnost. Konečně.

Je toho ještě víc, řekl Fritz.

Po krátkém váhání se Eugen Sacher zeptal na temná místa ve Fritzově minulosti, ale Fritz se jako vždy vyhnul odpovědi a pochválil mu jeho nový oblek, elegantní, jako vždycky.

Eugen Sacher je jediný, kdo ví věci, které by si Fritz raději nechal pro sebe. Už dlouho přemýšlí, co musí konečně ven a co si nechá pro sebe. Neklade si stejnou otázku každý? Stal se z něj nejistý, přecitlivělý člověk. Vzdát to, to je ovšem to poslední. Když to člověk vzdá, může rovnou všechno skončit. Podle jiných mužů a žen, kteří udělali totéž co on, byly ve znovupostaveném Berlíně pojmenovány ulice. Jeho sotva někdo zná. Vlastně nikdo. Capa, ještě přísnější stupeň utajení než tajný, šeptají si na chodbách téměř sedm tisíc kilometrů vzdáleného Bílého domu ve Washingtonu, prezident Roosevelt o něm věděl.

Vyjde ven. Kolem chaty je široký pás ušlapané půdy. Sedne si na lavičku pod kuchyňským oknem, pozoruje silnici a zapálí si cigaretu. Kouřit začal během války, nekouří moc, užívá si to. Marlene kouřila. Vždycky se mu tak líbilo, když měla mezi prsty ve stejné ruce, ve které držela sklenici vína, i cigaretu. Ptával se jí, jestli by si mohla rozepnout další knoflíček na halence, a ona to občas udělala, ty její dlouhé prsty, palcem knoflík maličko podebrala, ukazováčkem potáhla látku a knoflík vyklouzl z díry, Fritz pak položil ruce na Marleniny tváře a zadíval se na ni. Ne vždy mu ale vyhověla.

Když se mi ten novinář nebude líbit, řekl Sacherovi, pošlu ho hned pryč. Opravdu Sacherovi přísahal, že Fritzův úkryt nevyzradí? A není to nějaký utajený psychiatr? Konečně, i to už Sacher jednou zkusil.

Ne, ne, ten ví, jak zacházet se zdroji, odpověděl Sacher.

To tvrdili i jiní, nenechal se odbýt Fritz.

V dálce, tam, kde se silnice vine mezi úbočími, vidí, jak se něco leskne, pohlcuje a znovu odráží sluneční paprsky. Auto se pomalu blíží, přejíždí lávku a zastavuje u odbočky. Dveře řidiče se otevírají, někdo vystupuje a rozhlíží se kolem. Je možné, že se dívá nahoru k chatě. Fritz se ani nepohne, cítí, jak ho do zad tlačí dřevěná fošna. Postava se předklání – v autě sedí ještě někdo. To ale nebylo domluvené. Fritz by si teď mohl hodit na záda neustále sbalený batoh, zamknout chatu a zmizet v horách, ve kterých zná každou pěšinu, každou jeskyni, každý stinný úkryt mezi kořeny stromů. Ať už by byl v autě kdokoliv, bezvýsledně by lomcoval dveřmi, možná by chatu obešel, nakukoval skrz okna dovnitř a pak zase odjel.

Auto sjede kousek dolů a pak se znovu rozjede nahoru. Zmizí z Fritzova zorného pole za zeleným pahorkem a poté zahne k chatě. Fritz slyší motor a křupání kamínků pod koly. Auto zastaví před zpráchnivělým neudržovaným plotem. Vystoupí středně vysoký muž s kloboukem na hlavě a opře se ramenem o dveře řidiče.

Fritz Kolbe? Jste Fritz Kolbe?

Kdo to chce vědět?

Fritz nemá rád nezdvoračky, ale musí se ovládnout.

Řekl vám o mně Eugen Sacher. Mé jméno je Martin Wegner.

A uvede název novin, pro které pracuje. Známý plátek.

Postarám se o to, aby vás rehabilitovali, pane Kolbe. Jste významný muž.

Jistě. Kdo s vámi ještě přijel?

Fotografka.

Pošlete ji pryč. Ať se neopovažuje fotit. Při vši úctě.

Ubezpečuji vás, že bude fotit jen tehdy, když s tím budete souhlasit. Máte mé slovo.

Fritz nemůže tu ženu skrz lesknoucí se čelní sklo vidět, má ale pocit, že zahlédl pohyb hlavy. Muž se skloní a mluví do vozu.

Vystoupí žena s hnědými vlasy staženými dozadu, má na sobě khaki halenku, olivově zelené kalhoty a pevné boty. Někdo, s kým je možné jít na túru. Je prozřetelné, že nechala foťák v autě.

Veronika Hügelová, představí se. Je mi líto, že vám o mně neřekli. Pan Sacher mě ujistil, že vás bude o všem informovat. Asi zapomněl.

Na rozdíl od muže nezůstane stát u auta, odsune nakloněnou branku, dojde k Fritzovi a podá mu ruku. Její stisk je pevný a dlouhý.

Eugen Sacher, zatraceně, zakleje. To není nic proti vám, paní Hügelová.

Ten muž je váš skutečný přítel, pane Kolbe, říká Veronika Hügelová. Mimochodem slečna, ne paní.

Fritz si všimne, že se Wegner dívá ženě na záda. Něco takového vždycky zaregistroval. Zpočátku vídával na chodbách ministerstva také většinou jen Marlenina záda, vysoká záda, na kterých se lehce vlnila látka. Má ty mladé lidi pozvat dovnitř? Má jim dovolit překročit práh do své minulosti? Když to teď udělá, asi už nebude cesty zpátky. Brzo už nebude moct dál. Zamžourá do slunce, ucítí na tvářích teplo.

Kávu? zeptá se.

Takže, dva mladí lidé v mém skromném příbytku. No, vstupte a buďte vítáni.

Zavede je do chaty, která voní suchým dřevem a létem.

Och, vykřikne Veronika Hügelová překvapeně, taková chata, uvnitř téměř bílá. To je úžasné.

Nabílená vápnem, ne natřená barvou, vysvětluje Fritz. Pro dřevo je to lepší. Náš válečný byt v Berlíně byl neustále zatemněný. Když je člověk zamilovaný, je to fajn, ale po delší době je to deprimující.

Když jste přijel poprvé do Bernu, říká Wegner, a propašoval tajné nacistické dokumenty – udivilo vás, že i ve Švýcarsku byla zatemněná okna?

Jste dobře připravený, mladý muži.

To já jsem vždycky, pane Kolbe. Fakta. Solidní, jasná fakta.

Ano, fakta. Jakou kávu chcete?

Černou s cukrem, odvětlí Veronika Hügelová. Wegner si přeje s mlékem a cukrem.

Fritz nalije kávu.

Fakticky je to černá káva, nebo ne, pane Wegnere? Vidíte, a teď – nasype do šálku lžičku cukru – přidám cukr. A co fakticky vidíte? Černou kávu.

Wegner nereaguje, Veronika Hügelová si kávu zamíchá a otre lžičku o hranu šálku. Možná to teď bylo malinko teatrální, pomyslí si Fritz, malinko jednoduché. Ale není nakonec také jeho minulost „jednoduchá“?

Upekl jsem jablečný koláč, řekne.

V kuchyni vytáhne koláč z trouby, postaví ho na stůl a otevře zásuvku kredence. Vedle nožů a vidliček leží revolver. Vezme ho do ruky, ucítí kov a rýhování rukojeti a dolehnou na něj vzpomínky, rachotí jako kamínky, sunoucí se po skalní stěně, skoky v prázdnu a mezičase až k následující události, dalšímu nárazu, možná dva tři krátce po sobě, pak zase dlouhý let a zvláštní stav beztlíže. Odsune revolver stranou, vezme do ruky kuchyňský nůž a ukrojí široké kousky, jablečný koláč je křehký a sladce voní. Postaví všechno na ták a odnese do světnice.

Veronika Hügelová a Martin Wegner se posadili ke stolu. Slunce prosvítá bočními okny a ozařuje police s knihami a kachlová kamna. Wegner položí na stůl lístečky a tužky. Fritz odloží ták a vyrovná tužky přesně na střed hromádky papírů. Wegner se ušklíbne.

Stále ještě úřednické návyky, pane Kolbe?

Fritz se musí sám sobě smát.

*Nevím. Možná. Měl jsem být ministrem zahraničí! Velvyslan-
cem, minimálně konzulem. Původně. V novém Německu. Já...
zatraceně.*

*Káva, koláč – Fritz si uvědomí, že se vyhýbá hovoru, cítí
znovu ten tlak zírat upřeně z okna a spustit záklopkou, která jej
chrání před okolím a vzpomínkami. Bylo by to docela snadné.
Hügelová a Wegner by to možná hodinu vydrželi a pak by ode-
šli s myšlenkou, že je zralý pro blázinec. Možná je, kdoví. Ale
ovládne se.*

*Jedí koláč a Fritz poslouchá novinky z města. Vidí, jak se oba
mladí lidé připravují, talíře odsunou tiše stranou, Wegner bere
do ruky tužku, Veronika Hügelová udělá z palců a ukazováčků
rámeček a dělá imaginární fotky chaty – a Fritze.*

Už v roce 1943, říká Wegner, se díky vašemu...

*Moment! Fritz vstane, přinese z police malý glóbus a postaví
ho na stůl.*

Ten už toho má hodně za sebou, prohodí Veronika Hügelová.

*Fritz glóbus roztočí, přejíždí prsty přes spoje po pryskyřična-
tém lepidle k jihu.*

Kapské Město, Jihoafrická unie, říká, tam musíme začít.

*Nejsem si jistý, jestli máme tolik času, pane Kolbe. Vlastně
jsme chtěli začít rokem 1943, kdy jste jel poprvé do Bernu.*

*Fritz se na Wegnera podívá a poklepe na Jihoafrickou unii.
Jeho prst najde každou zemi, ve které byl, aniž se na zvrásněnou
zeměkouli musí podívat.*

*1939, Kapské Město, říká. Víte, jak nádherně modré může být
nebe nad Afrikou?*

*Fritz uklidí talíře ze stolu. Tam, kde slunce ozařuje glóbus, je
den, na opačné straně noc.*

*Už v roce 1935 nebo 1936, říká Fritz, přišlo nařízení, že
musíme v zahradě konzulátu v Kapském Městě vyvěsit vlajku
s hákovým křížem. A kromě toho vyhláška vyzývající k tomu,
aby se také německá zahraniční zastupitelství vypořádala s ži-*

dovskou otázkou. Ta slabomyslnost nepřicházela pozvolna, ale jako úder blesku z čistého nebe. Zmocňovací zákon. Po jeho vydání už neexistovala žádná zdrženlivost. Od začátku šlo o velkášství. Hysterii. Hloupost.

Fritz ucítí nával toho obrovského, důvěrně známého vzteku. Mohl by praštit talířem o zeď, bouchnout do stolu a křičet. Ovládne se.

Teď nemusíme mluvit o Hitlerovi, holokaustu a válce, namítne Wegner.

Jde o vás, pane Kolbe, řekne Veronika Hügelová. Vy jste si nás takřikajíc objednal. Přes pana Sachera.

Muselo to mít nějaký vývoj, podotkne Wegner.

Můj vztah k nacistům? Ne. Od začátku jsem je nenáviděl. Propastně.

Na dálku? ujišťuje se Veronika Hügelová.

Z Afriky, odvětví Fritz.

Ale vrátil jste se, namítne znovu Wegner. Zpátky. Do hitlerovského Německa.

Fritz si zapálí cigaretu. Ano, to ano. Byl jsem naivní. Stejně jako můj nadřízený. To kvůli němu jsem z Afriky odjel. Byla to chyba? Možná. Protože kdybych neodjel...

Americká tajná služba by nikdy neměla takový zdroj, jakým jste pro ni byl, dodá Veronika Hügelová.

Fritz je rád, že to řekla. Dívá se na něj skrz rámeček z prstů, on se usmívá, otáčí obličej doleva, pak doprava a Veronika Hügelová říká: cvak – cvak.

Nestal by se ze mě špion. Nepoznal bych Marlene.

Musíme mluvit o následcích, říká Wegner.

Fritz přitlačí Veronice Hügelové obě ruce na stůl a nechá svou silnou ruku ležet na jejích prstech. Ta si to nechá pár sekund líbit, pak ale prsty zpod jeho ruky vyprostí. Wegner zvedne tužku. Fritz otálí, je zmatený. Je toho moc.

Přece to chcete taky, pane Kolbe, ozve se Veronika Hügelová.

Její vlasy jsou kaštanové s odstínem mědi, stejné, jako měla Marlene.

Jako by Marlene stála vedle mě, když ta prokletá nacistická vlajka padala na nádvoří konzulátu k zemi. Jako by byla u toho, když jsem musel opustit svou malou dcerku.

Oba mladí lidé se na sebe podívají, Veronika Hügelová zvedne obočí jako někdo, kdo slyší něco, co už ví. Fritz se přenesel prostorem a časem do Kapského Města, pod jehož sluncem začala jeho stínová existence. Kdyby tušil, co udělá, kdyby tušil, co z toho všechno vzejde – odjel by? Neví. Glóbus vrhá vejčitý stín na stůl a nepopsané sněhobílé novinářovy papíry.

2

„Zase se vrátím.“

Kapské Město, Jihoafrická unie, podzim 1939

Když se Fritz vrátil v odpoledním parnu domů, jeho dcera seděla na pohovce. Sítka proti hmyzu za ním zaklapla do rámu dveří a utlumila sluneční světlo.

Telefonoval služebné Idě a zadržával se, když jí říkal, že se vrací domů, že musí být s Katrin, okamžitě. Katrin k němu vzhlédla, světlý obličej rámovaly havraní vlasy, které mu vždy připomínaly čerstvý nátěr olejovou barvou. Fritz nebyl schopen se na svou dceru podívat. Odložil aktovku na komodu, nalil si vrchovatě medově zlatavě whisky, až mu sklenice ztěžkla v ruce, a posadil se k ní. Stropní ventilátor krájel vzduch a když zavál vítr od moře a protáhl se zahradou, klepaly větve bougainvillie do okenní tabulky. Fritz položil ruku kolem dceřiných útlých ramen.

„Co je, tati?“

Nevěděl, jak jí to má říct, nevěděl ani, co jí má říct. Na konzulátu se všichni tlačili ve skupinkách kolem rádia, sklonění, v rukou skleničky sektu. Čekali na ohlášení té zprávy. Vyděšený Fritz zamkl svou kancelář a poprvé v životě odešel z konzulátu před koncem pracovní doby. Nikdo ho neviděl, s nikým se nerozloučil. Se skloněnou hlavou vyběhl dveřmi

do sluneční výhně, seběhl schody do pouličního mumraje rozjasněného města.

„Tati?“

Fritz s nevolí zapnul rádio. Z éteru to zachrčelo, jako by někdo přejel špachtlí přes tvrdé dřevo, Fritz otočil knoflíkem a pak zazněly hlasy z dalekého Německa. Ruka se sklenicí se mu zachvěla. Podíval se Katrin do světlemodrých očí. Byla na světě už skoro čtrnáct let a on se přesto šel každý večer do jejího pokoje podívat, jestli je dobře přikrytá, políbil ji na tvář a pošeptal jí, že ji má rád jako nikoho jiného na světě. A teď?

„Chováš se nějak divně, tati.“ Ještě stále nebyl schopen cokoliv říct, věděl jen, že všechno, skutečně všechno, bude jinak. Katrin do toho nesmí být zatažená. Skrz hnědou mřížku rádia zaskřehotal hlas, opojený velkými událostmi a informující o Velkoněmecku a Vůdci Adolfu Hitlerovi. Adolf Hitler, náš Vůdce, jehož projev německému národu vzápětí odvysíláme. Fritz odešel do kuchyně a připravil Katrin limonádu, lahev ťukla o skleničku – naposled se mu tak trásl ruce, když mu zemřela žena, a to už je hodně let. Katrin byla ještě dítě, které si přitiskl na prsa, jednou rukou jí přidržoval hlavičku. Přinesl jí limonádu, sklenička měla ve světle zapadajícího slunce sytě žlutou barvu.

„Můžeš mi už říct, co se děje, tati? Tati? Já jsem tady.“

„Teď to přijde,“ odpověděl. Ukázal na rádio, jako by to bylo divoké zvíře, které se chystá ke skoku. Stovky lidí oslavovaly, v rádiu to praskalo, jako by dobrý duch světa nechtěl připustit, co má právě nastat. Ale nastane. Ačkoliv to věděl, udeřilo ho to jako těžké kladivo, které rozdrtí celou planetu. Nemohl to pochopit.

„Ve čtyři hodiny čtyřicet pět minut jsme opětovali střelbu!“

Hitlerův pronikavý hlas, tlustý nos, pošetilý knírek, hrozící pěst, bez níž by ten muž nedokázal nic říct. Fritz ucítil, jak mu ztvrdl obličej, něco odporného se do něj zahryzávalo.

„Tati, co znamená opětovat střelbu?“

Přitiskl ji k sobě, chtěl by ji obejmout tak, aby jí svět nemohl nijak ublížit.

„Válku, zlato. Je válka. To nejhorší, nejhlupejší, co můžou lidé udělat. Válka Katrin. Proboha.“

„Ale proč?“

Vypnul rádio, zbytek těch nesmyslů už nechtěl poslouchat, ani ten hysterický aplaus.

„Proč je vlastně válka, tati?“

Fritz se zadržával v řeči. „Touha po moci, fanatismus, velikášství. Nebetyčná hloupost. Vůbec nevím, co mám říct.“

„Tak se tam prostě nevrátíme.“

Fritz se rozpačitě usmál. Objal Katrin oběma rukama, její ruku ucítil na rameni. Byla tak křehká, málem mu to zlomilo srdce.

„Přesně tak, Katrin. Nevrátíme se tam. Mí staří přátelé – teta Hiltrud a strýc Werner – žijí v Jihozápadní Africe. Znam možnosti, je to přece má práce. Nebude to snadné, ale zvládneme to, nějak to zvládneme. A teď,“ chytil Katrin za ruku, „teď se půjdeme projít k moři. Protože, zlatíčko, to nemůže nikdy uškodit.“

„Procházky s tebou jsou vždycky dlouhé.“

„Možná uvidíme nějaké tučňáky.“

„Ale nepůjdeme daleko, slibuješ?“

„Jakmile řekneš, vrátíme se.“

Následující den zvonily na konzulátu nepřetržitě telefony, na chodbách duněly uspěchané kroky a mnoho zaměstnanců si na rukávy navléklo pásky s hákovým křížem. Fritz zpracovával žádosti o výjezd a žádosti o udělení státního občanství tak rychle, jak jen to šlo, kontaktoval ambasády v zemích, o kterých se domníval, že by mohly zůstat neutrální. Jedno už mu ale bylo v důsledku katastrofální politiky posledních let

jasné: nezůstane jen u podlého napadení Polska. Tento nový Hitlerův úder bude mít důsledky.

Cítil, jak je zatahován do událostí, ke kterým nemělo nikdy dojít. Neustále si rukou projížděl prořídlé vlasy nebo jezdil prstem po čele, nastávaly i chvíle, kdy se hluboce nadechl a musel se hodně ovládat, aby se nepozvracel. Slyšel, jak lidé na chodbách oslavují. Byli součástí velkolepé události. Měl chuť dát jim pár facek.

Ačkoliv se svým nadřízeným, konzulem Biermannem, mluvil dvakrát denně, dnes se k němu dostal až večer. Starý muž stál ve své kanceláři u okna, v trojdílném obleku s dokonale uvázaným motýlkem.

„Šílenství, pane Kolbe,“ řekl Biermann. „Všichni se zbláznili.“

„Hodně lidí to vidí jinak, pane konzule. Co teď chcete dělat?“

„Záleží na tom, co bude dál, pane Kolbe. Nečinně přihlížet je ovšem vždy špatné rozhodnutí.“ Posadil se k psacímu stolu, nasadil si brýle a začal s Fritzem probírat plány na další dny. „Všechno s výhradou,“ pronesl. Biermann často říkal, že si ani nechce představit, co se stane z Německa, jaký bude život v kdysi tak nádherném městě, jako je Berlín, když v něm budou vlát tisíce nacistických vlajek a systém politických stran nahradí takzvaný vůdce. „Jeden člověk, který všem všechno vezme,“ řekl. „Ten, který o všem rozhodne. Už žádná osobní odpovědnost, už jen poslušné následování.“

„Hodně lidí to tak chce,“ řekl Fritz. „Já ne.“

„Jste dobrý člověk. Nejlepší spolupracovník, jakého jsem kdy měl. Potřebuji vás, skutečně, pane Kolbe. Ještě není všechno ztraceno.“

„Vidím to stejně, pane konzule.“

Na cestě do své kanceláře procházel Fritz kolem pracovny mladého Heinze Müllera. Müller měl na starosti poštu, rádiový provoz, telegrafní ústřednu a kódování. Světlý oblek na

jeho útlé postavě téměř visel. Fritz jej měl pro jeho zdrženlivé chování rád. Zeptal se, zda je všechno v pořádku. Müller jej požádal, aby šel dovnitř, a zavřel dveře. Urovnal hromádku čistých papírů na svém stole a poklepal na ten nejhořejší. Ruce měl štíhlé jako dívka.

„Mám strach, pane Kolbe. Ale prosím, neříkejte to nikomu.“

„Já mám strach až sem,“ řekl Fritz a přejel si ukazováčkem přes čelo.

„Co teď bude, pane Kolbe?“

„Nevím.“ Fritz si nechal obavy a nenávist vůči Hitlerovi pro sebe. Už i v Kapském Městě, tak vzdáleném od Berlína, nemohl říkat, co by chtěl.

Během následujících dnů se Fritz nepřetržitě cítil, jako by byl zavalený obrovským balvanem. Horko, které mu jinak nevadilo, bylo nesnesitelné, zvonění telefonu ho rozčilovalo a nacistický pozdrav na chodbách a radost mnoha zaměstnanců mu stahovaly žaludek, jako by spolkl živého raka. Třetího září odpoledne, dva dny po útoku na nebohé Poláky, si ho Biermann zavolal do kanceláře. V rukou držel kupu papírů krémové barvy.

„Britové a Francouzi vyhlásili Německu válku,“ řekl Biermann. Fritz zavřel oči. Zvedalo se v něm protestující NE, měl pocit, že vybuchne.

„To bude masakr,“ řekl jen.

„S tím pánové v Berlíně nepočítali,“ zamumlal Biermann. „Určitě mezi nimi zavládlo čiré zděšení, především z postoje Britů. Možná kromě ministra zahraničí von Ribbentropa, který Anglii nenávidí. Tomu je špatně, jen to slovo slyší. Dříve by podobní lidé neměli na ministerstvu šanci, to bylo vždy místem vysoké diplomacie,“ dodal Biermann. „Odsud toho nemůžeme mnoho udělat, pane Kolbe.“ Fritz nevěděl, co tím Biermann myslí, ale jeho rozhodnutí, v žádném případě se nevrátit do Německa, se tím jen utvrdilo.

„Churchill je rozhodný muž,“ řekl Fritz. Biermann souhlasil, jednou se s ním potkal, impozantní osobnost. Podíval se na dopisní papír, přeložil jej na polovinu a zastrčil do vnitřní kapsy saka. „Historický dokument,“ pronesl.

„Peklo, pane konzule.“

Biermann si urovnal motýlka a postavil se k oknu.

„Mezi všemi těmi nesmyslnými příkazy, které teď dostáváme dálkopisem,“ řekl, „je velké množství takových, které nám tady mají připomenout, že černocho je obecně podřízený německé rase.“ Konzul ťukal konečky prstů na okenní rám. „Jak to vnímá vaše dcera?“

„Nepetejte se. A vaše manželka, pane konzule?“

Biermann pokýval hlavou. Když Fritz opouštěl kancelář, ještě jednou se na starého pána otočil. Ve slunečním světle u okna vypadal Biermann jako socha z kamene, jako relikvie z dávno uplynulých časů. Po návratu do své pracovny zamkl Fritz dveře. Odložil telefonní sluchátko vedle přístroje a zatáhl závěsy. Sundal si sako, přetáhl si kravatu přes hlavu, několikrát se zhluboka nadechl a propnul si ruce. Přiložil pěsti k obličej, výpad levou, pravý hák, bleskový úder, tancoval kolem soupeře, další výpad, úskok zpátky, přešlápnutí, přenesení váhy, výpad, úskok stranou, další výpad, několik sérií. Po pár minutách byl zpocený v podpaží i na hrudníku, boxoval ale dál. Tomu hloupému protivníkovi mávajícímu vlnkou ještě stoupne na žebra, položí ho na lopatky. Fritz boxoval tak dlouho, až už nemohl zvednout paže a podlamovala se mu kolena. Na obličej si pak nastříkal vodu z umyvadla, které zakrývala čínská zástěna, tu si nechal přivést od kolegy z Pekingu. Zíral na sebe do zrcadla. Modré oči se dívaly tvrdě, čelo měl vrásčité, tváře vypadaly jako ze dřeva. Nemá ten obličej rád, když vypadá jako teď.

S ručníkem přes ramena si sedl k psacímu stolu, roztočil glóbus a prohlížel si tři fotografie ve zlatých rámečcích. Portrét jeho zesnulé ženy, Katrininy matky. To už je dávno.

Vedle obrázek Katrin, která zdělila matčiny černé vlasy. Můj bože, jak je ta dívka krásná. Tak zvědavá, vždycky pozorně poslouchala, když jí vyprávěl o starých cestopisech, které tak rád četl. Byl to on, ke komu přišla, když dostala první menstruaci. Tehdy se rozkašlal a řekl, že se potřebuje napít whisky – jak to ale vyřeší můj problém, zamumlala tehdy Katrin. Byl tak bezradný, když řekl, to je nádherné, jsi skutečná žena, bez toho není možné mít děti – a pak si všiml jejího pohledu. Řekla jen jedno káravé „tatí“ s dlouhým „i“ na konci a on přestal a zíral na špičky svých bot. Jako by to nestačilo, zeptala se, kdy už jí konečně začnou růst prsa. A on řekl „aua“ nebo „oh“, už si to nepamatuje, a pak jí začal vyprávět, že její matka měla velmi malá prsa, což bylo skutečně hezké, až ho Katrin přerušila a navrhla, aby o tom možná raději nemluvíli.

A teď? Přitiskl si rámeček s fotkou na čelo, ucítil pot, málem mu vyhrkly slzy. Vzdychl a udeřil pěstí do stolu. Německo. Beethoven, Schiller, Schubert, Kleist – pobřeží Baltského moře s přímořskými lázněmi v Binzu a Sellinu, Allgäu, Hamburg a Berlín, překrásný zářící Berlín. Walter Braunwein a jeho žena Käthe mu posílali několik let z Berlína pohlednice – Fritz je o to požádal, raději pohled než dopis, tak z Berlína víc uvidí. Kurfürstendamm plný aut, autobusů a dobře oblečených cestujících, kavárny na Friedrichstraße plné lidí a třpytících se skleniček, přátelsky vypadající portýr před hotelem Adlon, děti vrískající u Wannsee, posetého trojúhelníčky malých plachetnic. Od roku 1935 se motivy změnily, z domů viselo stále více vlajek s hákovými kříži, mezi lidmi na fotografiích bylo stále více uniformovaných mužů. Třetí snímek na psacím stole zachycoval Fritze, Waltra Braunweina a dva černochoy na safari v Jihozápadní Africe. Byly to úžasné dny. Muži na fotografii měli tváře zalité sluncem, na Fritzeově vysokém čele se krásně odráželo. Walter se k němu mírně nakláněl a vypadlo to, že mu něco říká, oba černí průvodci se usmívali do objektivu. Když tehdy Fritz zahlédl antilopu,

ale nevystřelil na ni, zeptal se Walter, co se děje. Fritz sklonil pušku, položil Waltrovi ruku na rameno a řekl, že musel Katrin slíbit, že nebude střílet. Proč tedy potom na safari jeli, zeptal se Walter. Safari je přece hezké i bez střílení, odvětil Fritz. Walter se díval za antilopou, která prchala nejprve divoce krátkými a pak pružně dlouhými ladnými skoky savanou, a za pár sekund ji pohltit sluneční třpyt a jemný písek.

Jeho starý přítel Walter. Žije tam, v Německu, pracuje na ministerstvu zahraničí. Před rokem byli Braunweinovi – Walter, jeho žena Käthe a syn Horst – na návštěvě v Kapském Městě.

Společně jeli ve Fritzově služebním voze podél pobřeží, Käthe seděla vzadu mezi Horstem a Katrin. Katrin a Käthe si rukama přidržovaly klobouky, aby jim je během jízdy neodfoukl vítr. Katrin se celou dobu smála, Fritz se k ní často otáčel, až ho Walter napomínal, aby se díval dopředu na silnici. Během pikniku chtěl Fritz mluvit s Waltrem o Německu, ale tomu se nechtělo. Doma při večeři to Fritz zkusil znovu. Walter semkl rty a vyhnul se jeho pohledu. Käthe řekla, ať s tím Fritz přestane. Fritz ji dlouho neviděl, tu hezkou Käthe. V levém koutku jí občas zacukalo, a pokaždé když se Fritz dostal k politice, vrhla na Waltra nabádající pohled.

Další den vyjeli z města na sever, k zeleným údolím mezi Stolovou horou, Ďáblovým vrchem a Lví hlavou, Katrin a Horst se zády opřeli o Käthe a bosé nohy vyvěsili z auta. Fritz chtěl vždycky jet až tak daleko, do středu afrického kontinentu, po stopách objevitelů, přes poušť a džungli, a navečer v Kapském Městě sedět na promenádě, nic nedělat a dívat se na moře. Ale něco bylo špatně. Fritz nechtěl, aby mezi nimi došlo k neshodám nebo dokonce ke sporu – viděl své přátele jen zřídka. V Kapském Městě měl hodně známých, ševce, prodavačku květin na Newmarktu, několik číšníků v kavárnách na Darling a Adderley Street– ale žádné skutečné přátele. Alespoň

na otázku na von Ribbentropa Walter odpověděl. „Namyšlenec. Pokud by ses vrátil do Německa a potkal ho na ministerstvu, nezapomeň ho oslovovat s von před jménem. Klade na to von velký důraz. Velmi důležitá věc to von.“

Waltrův blondatý syn, který rychle vyrostl, připomněl Fritze jeho slib, že spolu půjdou na ryby. Tak pojďme, řekl Fritz, a připravili si s Horstem výbavu pro chytání ryb ve vlnobití, těžké rybářské pruty, s dobrou zátěží, které vynesou návnadu daleko za vlny. Kolem poledne chlapec s velkou chutí spořádal jídlo, které jim s sebou připravila hospodyně Ida. Oba pak seděli v teplém písku a bavili se o sportu. Fritz se Horsta zeptal, jak se mu líbí v dnešním Německu. „Ach, nevím, strýčku Fritz. Hodně se změnilo,“ odpověděl Horst. „Ještě jsme nechytili žádnou rybu.“ Tak budeme pokračovat, uklidnil ho Fritz. „Jsem s tebou rád, i když nemáme žádný úlovek.“ Fritz se usmál. „Však něco chytíme,“ ujistil chlapce.

Poslední večer se šel s Waltrem projít po pobřeží, jejich postavy vrhaly dlouhé stíny do písku, který měl v ubývajícím světle našedlou barvu. Bylo to během této návštěvy poprvé, kdy byl Fritz se svým přítelem sám. Braunwein byl o hlavu vyšší než Fritz. Na vysoce postaveného zaměstnance ministerstva zahraničních věcí působil podivuhodně neupraveně, pěšinka v hnědých vlasech nebyla pravidelná, prameny se křížily jeden přes druhý, jako by v životě Waltra Braunweina stále foukal vítr. Fritz k němu pocítil důvěru jako kdysi. Znovu se ho zeptal, jaké je to teď v Německu. Walter si strčil ruce do kapes, zadíval se na moře a trhnul rameny. Hodně mužů se rozmluví, když u toho nejsou jejich ženy. Fritz věděl, že je Walter jiný, když vedle něj sedí opojně krásná Käthe. Zeptal se znovu, jedním slovem: „Německo?“

„Upřímně Fritz, nevím. Ještě jsem to nepochopil. Lidé jsou opojení. Je to svým způsobem působivé.“

„Opojení? Zatraceně, Waltře. Bude válka?“

„Tak daleko to nedojde.“

„Co se děje s Židy?“ zeptal se Fritz.

Walter si promnul čelo a zhluboka vydechl. Šli dál po pláži. Fritz cítil ze svého přítele prázdnotu a váhavost, zadíval se na osvětlené město, potom na tmavý oceán, který burácel na mělčině. Prostoupil ho pocit obrovské bezmoci.

Dokáže pochopit, že se Fritzovi tady v Kapském Městě líbí, je skutečně hezké, vyjádřil se Braunwein.

„Ale nic nepřekoná Irsko. Tam žít, Fritz, to by bylo něco. Nejlépe v jiné době.“

Fritz se zasmál. „Ty a tvoje Irsko,“ pronesl, „to bych chtěl jednou pochopit.“

„Pojďme si zaplavat, starý příteli,“ řekl Walter. Svlékli se, vítr je chladil na kůži. Rozběhli se proti vlnám a křičeli jako malí kluci, když skákali do studené vody, kroky jim ztěžkly odporem vln, vrhli se po hlavě do moře, jako by ztratili půdu pod nohama. „My se z toho nějak dostaneme,“ volal Walter. „Ano,“ odpověděl Fritz, pusou plnou vody, „samozřejmě. Kdo doplave první k bójce.“ Oba proráželi vlny kraulem, jejich obličej se zanořovaly a zase vynořovaly, snažili se zdolávat vodu stále silnějšími záběry. Do kovové bójky udeřili současně. Fritz těžce oddechoval, dotkl se jí o sekundu dříve, Walter to popíral. „Nerozhodně,“ navrhl nakonec Walter. „Na tom se můžeme shodnout,“ řekl Fritz. Walterova mokrá ramena byla ve svitu vycházejícího měsíce bílá. Vypadal šťastný.

Následující den Braunweinovi odjeli.

Když se Fritz vracel navečer z konzulátu domů, seděla Katrin na pohovce s nataženýma nohama. Byla u ní Ida, snažila se s ní bavit, ale Katrin zírala na stěnu, na kterou Fritz pověsil mapu světa. „Co teď bude?“ zeptala se Ida. „Nevím,“ odpověděl a cítil se jako v cele s pěnovou izolací, ve které není slyšet nic jiného než bublání vlastní krve.

„Nenechám tě samotnou, Katrin.“

„Slibuješ?“

„Ano zlato. Nemohl bych tě nikdy opustit. To přece nejde.“
Skočila mu do náruče a on tiskl její útlé tělíčko tak pevně, jak jen dovedl. Na světě neexistuje nic krásnějšího.

„Na ulici mě urážel houf Búrů. Měla jsem strach, pane Kolbe. Jeden z nich držel vlajku s hákovým křížem,“ řekla Ida.

„Udělalí vám něco?“

„Ne. Ale při vši úctě, pane Kolbe, víte, co si přeju? Aby Jihoafrická unie vyhlásila tomu vašemu Německu válku.“

„To není moje Německo, Ido.“ Fritz postavil Katrin na zem.

„Ještě víc války?“ zeptala se Katrin. Ida jí přejela rukou po vlasech. „Ach, pusinko, to všechno nemá nic společného ani s tebou, ani s tvým tatínkem.“

„To se ještě ukáže,“ odvětil Fritz.

Šestého září, tři dny poté, co Britové a Francouzi vyhlásili Německu válku, pochodovala chodbou konzulátu do Biermannovy kanceláře delegace, složená ze dvou uniformovaných osob a dvou civilistů. Fritz se za muži díval. Aniž zaklepali, rozrazil jeden z nich dveře: „Pane konzule!“ Vešli a dveře za sebou přibouchli. „Co to mělo znamenat?“ zeptal se mladý Heinz Müller. Už dva dny nosil kolem útlého nadloktí pásku s hákovým křížem.

„Co myslíte? Občas zapněte mozek, hergot.“ Müller něco nesrozumitelného zakoktal. Fritz ho požádal o prominutí, nemyslel to tak.

O pár minut později opustili všichni čtyři muži Biermannovu kancelář. Kráčeli chodbou dolů, k prosvětlenému obdélníku dveří. Jeden z uniformovaných mužů zatnul ruku v pěst.

Fritz se díval za postavami, které pohltilo slunce. Šel pomalu za Biermannem do kanceláře. Bylo mu, jako by kráčel po skleněných střepech.

Starý konzul seděl zhroucený v křesle, zbrocený potem. V takovém rozpoložení ho ještě nikdy neviděl. Svět se hroutí stále víc, kousek po kousku.

„Jsme oba *persona non grata*, Kolbe. Jihoafrická unie vyhlásila Německu válku. Musíme opustit konzulát.“

Zvedl se ze židle. „Musíme zpátky,“ řekl, postavil se k oknu a ukázal na plochý jakoby odřezaný vrcholek Stolové hory. „Zvláštní hora. Mám Kapské Město moc rád, moje žena také. Vám a vaši dceři se tady přece taky líbí, že ano?“ Ten minulý čas Fritze iritoval, naháněl mu strach.

„Mám ho stále rád,“ odpověděl. „Často jsme s Katrin jezdili trolejbusem po Darling nebo Adderley Street nahoru a dolů, podél parků, obchodů s markýzami, dolů k moři. A taky máme s Katrin oba rádi slunce. A toho je tady hodně.“ Stoupl si vedle starého muže. „Pane konzule Biermanne, nevrátím se do Německa.“

Biermann se napřímil jako voják a namířil na něj ukazováček. Gesto, které by od něj Fritz nečekal.

„Teď mě dobře poslouchejte, pane Kolbe. Můj děd byl diplomat, stejně jako můj otec. Mám známé, kteří mají velký vliv, moje slovo má nějakou váhu. Postavím se tomu, co se v Německu stalo. A garantuji vám,“ zatnul ruku v pěst, „můžu dosáhnout víc, než si možná myslíte. Mám kontakty po celém světě. Zním osobně Molotova i jiné. Budu se snažit zachránit, co se ještě zachránit dá. A to můžu. Můžu, rozumíte? Ale jaké si myslíte, že bude mé postavení v Berlíně, když se můj nejbližší spolupracovník, můj vicekonzul, nevrátí? Když se nechá internovat v Jihoafrické unii nebo se stáhne do Německé jihozápadní Afriky? Podryjete tím mou autoritu. Oslabíte můj vliv. Víte moc dobře, jak budou ti pánové, kteří tady teď mají slovo, reagovat, když můj nejlepší muž zůstane v Africe. To nemůžete udělat, pane Kolbe. To je nezodpovědné.“

„Moje dcera...“ Fritzův hlas byl plný soucitu a lásky.

„Katrin musíte nechat tady, pane Kolbe. Nemůžete ji vzít s sebou. Tam ne.“

Fritzovi se sevřelo srdce. Odvrátil se a zíral na dřevěnou podlahu.

„Ona to pochopí, pane Kolbe.“

„Je jí čtrnáct. Slíbil jsem jí, že ji nikdy neopustím.“

„Do Německa nemůže.“

„Ne. Nikdy.“

„Ale vy, pane Kolbe, vy musíte. Pokud nebudete stát po mém boku, až se vrátíme, budu bezmocný. Pak bude po všem.“

Biermann otevřel dvířka psacího stolu, vytáhl lahev koňaku a naplnil dvě baňaté skleničky. Krouživými pohyby v nich rozvířil koňak, starý rituál, který si ani teď nemohl odpustit. Fritze to dojalo, vzácný okamžik závanu prchavého štěstí. Všechno se v něm sevřelo, zmocnila se ho nejasná předtucha. Biermann jej pozval na večeři. Fritz začal s přípravami na vyklizení konzulátu. Telefonoval, vydával pokyny, nikoho neposlouchal, nezajímaly ho zprávy z Německa a večer strávil jako v transu ve vlídné společnosti Biermanna a jeho ženy a věděl jediné: ti dva ho přemluví k návratu do Německa. Ten večer, kdy cítil vůni dušené zeleniny a pečeného masa a příjemný vánek, protahující se otevřeným oknem, si poprvé po letech vzpomněl na slova, kterými ho do života vybavil jeho otec: *Dělej správné věci a neboj se*. Když stál o něco později na balkoně a držel se kovového zábradlí, přistoupila k němu Biermannova žena. Opřela se o svou hůl a zapálila si cigaretu.

„Znovu se s ní setkáte, pane Kolbe. Zcela určitě. Přece si od těch barbarů nenecháme diktovat, kam se máme dále ubírat. Důvěřujte mému muži. Mezi námi, je to svým způsobem starý mazák. Jeho slovo má váhu.“ Dolila mu whisky. „Ve chvílích, jako je tato, je možné vypít více než obvykle, i když můj muž je v tomto ohledu určitě jiného názoru. Někdy se ovládá až příliš,“ řekla a zasmála se. „Uvažte, pane Kolbe, německý tisk, který dostáváme, je silně zmanipulovaný. Přímo na místě, v Berlíně, to určitě nemůže být tak špatné, jak o tom čteme. Lidé takoví nejsou.“

Malinko opilý a rozzlobený se vracel do Camps Bay. Lehli si do postele vedle Katrin. Z jejího rovného nosu vycházel

pravidelný dech, černé vlasy měla rovnoměrně rozhozené po polštáři jako vějíř. Něco zamumlala a otočila hlavu. Opatrně objal její útlá ramena a snažil se usnout.

Další den vešel do kanceláře na konzulátu ještě před začátkem pracovní doby, přečetl si dálnopisy, které dorazily přes noc, a sešel do malé oplocené zahrady. Pohlédl vzhůru k modravé obloze na bíle lakovaný stožár. Vlajka s hákovým křížem visela zplihle jako mršina. Vytáhl kapesní nůž, přeřezal provaz a byl už na odchodu do kanceláře, když se vlajka sesula a zůstala ležet na trávě jako maketa horského masivu. Aniž přemýšlel, s podivným hučením v hlavě vešel do dešifrovací místnosti, otevřel bezpečnostní trezor, vytáhl z něj kožené desky s dešifrovacími kódy a zapsal si je do notesu. Pak ze svého telefonu zavolal na britský konzulát a pozval Carlsroupeho, kterého během svého pobytu v Kapském Městě dobře poznal, na večerní drink.

V devět hodin přijely objednané nákladáky s přepravními bednami označenými vypálenou říšskou orlicí. Když začali pomalu přicházet zaměstnanci konzulátu, uděloval jim pokyny, nutil je ke spěchu, a když mladý Müller vyběhl na chodbu a rozhořčeně křičel: „Někdo shodil vlajku! Naši vlajku!“ poháněl jej Fritz do práce, dostali přece ultimátum, teď by se neměl starat o vlajku, takových zakrátko uvidí v Německu dost. „To doufám, pane Kolbe.“ Co se s tím mladíkem stalo? Ještě nedávno se Fritzovi svěroval se svým strachem. Několik dnů nato si na rukáv navlékl pásku s hákovým křížem. A teď toto.

Fritz zatelefonoval Wernerovi a Hiltrude do Swakopmundu. Mluvil také se zástupcem holandské přepravní společnosti; německé lodě už v Kapském Městě nesměly kotvit. Fotografie pečlivě zabalil do starého novinového papíru, opatrně obalil i glóbus a uložil ho do krabice tak, aby stál co možná nejstabilněji. V kapse nahmatl lístek s dešifrovacími kódy.

Odpoledne opustil konzulát, ve kterém vládl chaos. Než se rozjel, zatáhl střechu svého služebního vozu. Vždycky jezdil v otevřeném autě, teď už ale nechtěl. Ulicí nahoru klusala rota vojáků na koních, jejich okovaná kopyta silně klapala do dlážďení. Vojáci dojeli ke vchodu konzulátu, na povel kapitána se koně i muži obrátili čelem k budově a zůstali tiše stát. Fritz kolem nich opatrně projel, pokračoval mezi domy ve stylu art deco, kolem parků a obchodů s květinami nahoru k Bay Drive. Na nejvyšším místě zastavil a shlížel na vzdouvající se oceán, obloha byla blankytně modrá. Berlín byl odsud téměř deset tisíc kilometrů vzdušnou čarou a bez obtíží dosáhl až na konzulát a v podobě hákového kříže na nadloktí mužů, které ještě nedávno považoval za rozumné lidi. Vystoupil a nadechl se teplého vzduchu. Biermann s ním ještě jednou dlouze mluvil. „Garantuji vám, pane Kolbe, že můžu věci v tomto úřadě ještě zvrátit. A k tomu vás potřebuji.“ Vyprávěl o velkých diplomatech, jako byli Benjamin Franklin nebo Talleyrand, o jejich horlivosti a posedlosti detaily, tyto muži pracovali tak obratně, že protivníci až několik měsíců poté, co podepsali důležité listiny, zjistili, jaké podmínky vlastně svými podpisy uznali. Vídeňský kongres – horoval Biermann – tolik ostrých per, tolik černého inkoustu. „Bude hůř,“ řekl, „ale společně můžeme zabránit tomu nejhoršímu! Zapřísahám vás, pane Kolbe.“

Katrin by tomu nerozuměla. Jak taky? Jak by mohla dívka pochopit takový nerozum? Co když se konzul Biermann plete? Možná nebyl nadarmo přeložený na tento vzdálený post do Kapského Města. To, že se na slavnostních recepcích distancoval od delegací jihoafrických nacionalistických šedých košil, by v Berlíně nezůstalo bez povšimnutí. Ale Biermann byl skutečně dobrý, ten starý muž znal dějiny evropské diplomacie jako nikdo jiný a byl naprosto čestný. Jeho argument, že pokud jej Fritz nebude následovat, utrpí tím jeho pověst, se Fritze hluboce dotkl. Sundal si z hlavy slaměný klobouk a setřel si z čela pot. Připadal si tak nicotně. Oceán v Camps

Bay se vzdouval a omýval Wale Rocks sněhobílou pěnou, slunce svítlo a racci skřehotali ve větru. Napravo leželo centrum města, bílé a zářící. Fritz zhluboka dýchal a ukládal si ten obraz do paměti. Poté sjel do Camps Bay.

„Pan vicekonzul Kolbe?“ Carlsroupe, sekretář britského velvyslance, stál ve dveřích. Potřásli si rukama.

Podle něj byl Fritz vždycky nanejvýš slušný chlap. Chtěl by jej pozdravit také jménem velvyslance a popřát mu hodně štěstí.

„I když se obávám, že štěstí je v současném Německu definováno zvláštním způsobem.“

Fritz na to nic neřekl a zeptal se, co si dá Carlsroupe k pití.

„Kam bychom přišli, kdybychom odmítali drink?“

„Rozumný začátek.“ Vešli do kuchyně, Fritz vytáhl z kredence flašku skotské a sklenice.

„Jsme váleční protivníci, pane Kolbe.“

„Po Braunweinově synu Horstovi tady ještě někde zůstaly dětské pistole,“ řekl Fritz. „Mohli bychom si po sobě zastřílet.“

Zasmáli se a připili si na zdraví. Fritz prohlásil, že to byly hezké časy tady v jižní Africe, vzpomínal, jak jezdil s Katrin a Braunweinovými na výlety. Často chodil sám pěšky navzdory varování před divokými zvířaty.

„Nikdy jsem nepředpokládal, že se něco stane. Až do určitého dne.“

„Kterého dne, pane Kolbe?“

„Až do pěti hodin čtyřiceti pěti minut – tento den myslím.“

Carlsroupe si sundal z hlavy panamák a položil ho na stůl.

„Německá armáda nedělá věci polovičatě, pane Kolbe.“

„Jeden německý malíř,“ řekl Fritz, „Max Liebermann, pronesl ve třicátých letech během vojenského pochodu s tisíci vlajkami a pochodněmi a všemi těmi pošetilostmi: *Nikdy bych nemohl sníst tolik, kolik se mi toho chce vyblít.*“

Carlsroupe se usmál a odkašlal si.

„Navzdory vašemu vždy elegantnímu oblečení jste v Kapském Městě známý jako pestrobarevný ptáček. Nepřekvapuje mě, že se vám ten citát líbí.“ Poťukal prstem na hromadu novin, *Times*, *Washington Post*, *Figaro* a ještě nějaké italské, ruské, španělské a polské. „Dokonce i teď tak prahnete po mezinárodním tisku, pane Kolbe?“

„Svět je velký a pestrý,“ odvětil Fritz.

„Nuže, proč jste mi zavolaal, pane Kolbe? Znělo to naléhavě.“

Fritz zavřel dveře do kuchyně a zatáhl závěsy, prostor upadl do nazelenalého šera. Vytáhl z kapsy saka lístek a podal jej muži vedle sebe.

„Pane Kolbe?“

Carlsroupeho vlasy barvy slámy byly pečlivě učesané, knír čerstvě přistřižený.

„Toto jsou kódy radiostanice. A jména některých lidí, kteří zůstávají v Kapském Městě.“

„Pane Kolbe?“

„Nejsem nacista, Carlsroupe.“

„Co to děláte? Nenapadlo vás, že muž, kterému teď chcete podstrčit tyto kódy, by mohl být dvojitý agent? Všichni přece víme, že na velvyslanectvích a konzulátech se to jen hemží špiony. Právě teď. A vy přijdete, aniž jste se nějak pojistil? Kolbe, milý Fritzi, možná byste tady přece jen měl zůstat. Když se takto budete chovat v Německu, můžete být během pár týdnů mrtvý.“

Carlsroupeho slova zasáhla Fritze jako seknutí mačetou. Když se takto bude chovat v Německu? Během Fritzovy práce v Madridu, pak krátce v Paříži, Varšavě a nyní v jižní Africe se cosi šeptalo o činnosti tajných služeb, britské MI6, sovětské NKVD, NKGB, francouzské Deuxième Bureau.

„Tak mi to dejte, Kolbe.“ Carlsroupeho hlas ztratil malinko ze své britské noblesy. Angličan těkal pohledem z lístku na Fritze a zpátky. Fritz posouval lístek pomalu po desce stolu,

pohyb vydával jemný šelest. Carlsroupeho ruka se blížila, prsty roztažené, na jednom z nich měl pečetní prsten. Fritz přitlačil lístek k desce. Carlsroupe ruku stáhl a zvedl do vzduchu, jako by se bránil.

„Můžete se mi něčím zaručit?“ zeptal se Fritz.

„Nemůžu. Víte, že tyto kódy jsou už bezcenné, Kolbe.“

Fritz si stoupl k oknu se zataženým závěsem. Slunce mu připadalo jako jednoho zářivého dne na poušti, více bílé než žluté, předstíralo slabost. Musíš konat, pomyslel si, ne zvažovat. Přírozeně že kódy už byly bezcenné, ne však gesta, ne pro něj. Kromě toho se zdálo, že Carlsroupe má stejně malé povědomí o všech těch věcech kolem špionáže jako on, jinak by ho určitě neupozorňoval na možná nebezpečí. Hodil lístek na stůl, ten sklouzl a Carlsroupe jej zachytil.

„Velmi dobře,“ řekl Carlsroupe. „Dávejte na sebe pozor, Kolbe. Telefony se odposlouchávají, poštovní zásilky se otevírají. Vracíte se – dobrovolně – do tyranie. Upřímně nevím, co si o vás mám myslet.“

Sáhl po klobouku. „Můj bože, chlape, zvažte, co chcete, a co ne.“ Zastrčil lístek do kapsy svého saka a poklepal na ni. Podal Fritzovi ruku.

„Mějte se dobře, Kolbe.“

Fritz jej doprovodil ke dveřím, když je otevřel, jako by do domu vtrhlo léto.

„Všichni přece chceme mír,“ řekl.

„Střechu nad hlavou, rodinu, dost jídla,“ zareagoval Carlsroupe.

„Kamkoliv se člověk na tomto hezkém světě podívá, všude je to stejné. Bylo by to tak jednoduché, Carlsroupe.“

Angličan si nasadil panamák.

„Bude zle, Kolbe. Britové se nevzdávají.“

„Přeji vám štěstí, Carlsroupe.“

„Já vám také, Kolbe. Budete ho potřebovat.“

„Pozdravujte svoji ženu.“

Ida připravila dušená kuřecí stehna a zeleninu. Fritz a Katrin jedli v kuchyni. Nebyl schopný se na dceru podívat, slyšel jen, jak žvýká a občas prohodí „Hmm, dobré.“ Stáhl se mu žaludek, nemohl polknout ani sousto.

„Co se děje, tati?“ Všimla si toho, prohlédla ho.

„Musím jít telefonovat,“ řekl. Odešel nahoru do své malé pracovny a zavolal konzulu Biermannovi.

„Nevrátím se s vámi, pane konzule. V žádném případě. Zůstanu s Katrin.“

Na druhé straně sluchátka bylo ticho. Pak se stalo něco, co by Fritz od Biermanna nikdy nečekal. Starý pán na něj začal křičet.

„Jsem váš nadřízený, pane Kolbe! Kam bychom se dostali, kdyby si každý dělal, co chce? Kam by to dospělo? Jste můj vicekonzul. Berlín ví, že se vracíte se mnou. Vážně chcete jít na ruku těm omezencům tady? Chcete se jim vzdát a stáhnout ocas mezi nohy jako prašivý toulavý pes? Nemůžu uvěřit tomu, co říkáte.“ Ve sluchátku bylo slyšet, jak těžce dýchá. Fritz se zastyděl, cítil se malicherně. „Jsem rozčarovaný a šokovaný, Kolbe. Ne, nikdy jsem se ještě v nikom tak nespletl jako ve vás. Ale dobře, prosím, pošlete jednoho starého muže zpátky do Berlína, aby snášel boj, pro který jsou mladí lidé příliš zbabělí.“ Zavěsil. Fritz se bouchl sluchátkem do spánku. Nadával, boxoval. Stát. Vůdce. Řekni, co mám udělat, a já to udělám. Ach, nebeský vůdce. Odeber ode mě všechnu odpovědnost. Budu tě ochotně následovat. Vezmi si mou duši, můj rozum. Vezmi si mě. Vytrhl kabel telefonu ze zdi a mrskl s ním proti oknu. Chvilí na něm zůstal přichycený, jako had, pak spadl na zem.

Fritz se vrátil zpátky, natáhl ke Katrin ruku a navrhl, aby se šli na chvíli projít na pláž.

Když jí to řekl, utekla od něj pryč. Malá hubená dívka s černými lesklými vlasy. Díval se za ní, v prsou hák a lano uvázané okolo Katrinina pasu. Volal její jméno proti větru a bouřícímu

oceánu. Běžel za ní, jeho boty se bořily do písku a všechna síla z něj vyprchala, už nemohl dál.

„Katrín! Katrín!“ Jeho dcera před ním utíkala. Úzkostlivě ji prosil, aby zůstala stát. Když ji dohnal a položil jí ruku na ramena, shodila mu ji dolů. Měla mokré oči, v obličejí výraz, který u ní ještě nikdy neviděl. Dospěla.

„Slíbil jsi mi to! Slíbil jsi mi to! Slib se nesmí porušit!“

Klekl si před ni do písku a zvedl ruce, jako by se chtěl modlit. Katrín ho udeřila pěstí do hrudníku.

„Zase se vrátím,“ zajíkal se. „Zase se vrátím, Katrín. Já...“

„Necháš mě tady samotnou!“ Její zuřivý hlas překřičel i vítr. Fritz svěsil hlavu a rozpráhl ruce. Nevěděl, jak dlouho v této pozici vydržel. Uplynuly vteřiny nebo roky, pak náhle ucítil, jak se k němu Katrín vši silou tiskne, a on ji objal a už ji nikdy nechtěl pustit.

„Přece mě tady nemůžeš nechat, tati.“ Hrudník se jí otřásal vzlyky.

„Zase se vrátím. Přijedu pro tebe, holčičko. Určitě pro tebe přijedu.“

Fritz ji pevně držel. Věděla to. Už nebyla dítě. Přečetla tolik novinových článků, co on.

„U Hiltrudy a Wenera se budeš mít dobře. Na jihu je hezky, věř mi. Jakmile to půjde, vrátím se. Nebude to dlouho trvat, drahoušku. Celá ta hrůza nemůže mít dlouhého trvání.“

Vyprostila se mu z náruče, odstrčila ho, až upadl do písku. Otočila se k němu zády a utíkala po pláži.

Katrín trvala na tom, že s ním půjde do přístavu. Fritz se s ní chtěl rozloučit raději doma, o samotě, v klidu. Obával se, že začne brečet, až její postavu uvidí vzdalovat se v davu lidí. Ale nemohl její přání odmítnout. V tlačenci před vysokým lodním bokem to vonělo po slunci a květinách a páchlo potem. Nějaký klející muž vrazil do Katrín a bouchl ji přitom kufrem do holenní kosti. Fritz se na něj osopil, ať dává pozor

a jde k čertu. Cítil, jak ho Katrin pozoruje. Ještě nikdy ho ne-slyšela takhle mluvit. V horku a vlně překřikujících se hlasů Fritz dceru objal a ona si propletla prsty na jeho zádech. Ne-zvládnou to, pomyslel si. Nemůžu. Zavřel oči, zůstal v prozá-řené tmě a číchal zplodiny lodního komína, jehož černý kouř stoupal téměř rovně k modré obloze. Vzal Katrinin obličej do dlaní, ucítil hladkou kůži jejích tváří, podíval se jí do očí. To nejčennější na světě.

„Zase se vrátím,“ slíbil. Byl psychicky zlomený, když Katrin sundal ruku ze svých zad a kývl na Idu. U ní by Katrin měla bydlet poslední dny předtím, než ji jeho přátelé Werner a Hiltrud odvezou na jihozápad.

Fritz vstoupil na palubu „holandského parníku“ jako jeden z posledních, provazový žebřík se pod ním houpal a koutky očí registroval plochý vršek Stolové hory. Jižní Afrika se stala kouskem ráje. Tlačénice na palubě byla divoká a hlučná, ale díky svým vytrénovaným pažím si zajistil místo u zábradlí. Viděl Katrinin bledý obličej a vedle ní vysokou a silnou postavu Idu. Stovky rukou mávaly, kapesníky bezmocně povlávaly ve větru, vojáci zvedali do vzduchu ruce sevřené v pěst. Lodní zvon burácel, kotevní lano rachotilo a Fritz cítil přes prkna pod svýma nohama práci obrovského lodního motoru. To všechno nemůže být pravda, pomyslel si. Katrin se k němu otočila zády. Byla tak útlá.

„Katrin, prosím!“ zakřičel. Ida se ke Katrin sklonila a něco jí říkala. Fritz se v duchu modlil. Viděl, jak dívka potřásla hlavou, viděl, jak se Ida podívala nahoru směrem k němu a pak se zase věnovala děvčeti. Katrin se pomalu otočila. Fritz si setřel slzu z obličejce. Katrin mu zamávala.

„Zase se vrátím!“ zakřičel. Vzdálenost mezi bokem lodě a molem se zvětšovala, voda zvířená vrtulemi lodního motoru stříkala. Katrinin bledý obličej začal ztrácet rysy, až zmizel docela.

3

Cesta do pekla

Na palubách a improvizovaných odpočívadlech notovali muži německé lidové písničky, zpěv pohládal nad lodí jako vlajka. Louisiana plula zdánlivě klidným Atlantikem, voda šuměla kolem boků lodi. Fritz stával často u zábradlí a díval se do dálky na ostrou hranu horizontu. Jakási odhodlaná skupina německých mužů a žen vyslala ke kapitánovi delegaci, která požadovala, aby se vedle holandské vlajky vyvěsila také německá. Kapitán to odmítl, zavřel dveře k můstku a postavil k němu hlídky.

Dvakrát i třikrát denně se lidé natlačili do kajuty s rádiem a poslouchali zprávy o průběhu války. Jejich jásavé výkřiky se Fritzovi protivily. „Polsko kapitulovalo!“ Jakmile rozhlas informoval o úspěších německých ponorek, netrvalo dlouho a zaslechl píseň, která ho pronásledovala, než usnul: „Dnes nám patří Německo a zítra celý svět.“ Muži a ženy, které znal z Kapského Města jako rozumné lidi, se ustavičně k něčemu vyjadřovali a snažili se rozkazovat holandským námořníkům. Jak Fritz zaslechl, už první den mělo na lodi dojít k násilnostem.

Sdílel jednu velmi malou kajutu bez okna s mužem jménem Petersen. Ten se snažil v Jihoafrické unii provozovat ob-

chod s rozličným zbožím. Kvůli těm poloopicím tam dole ale nic nefungovalo, řekl Petersen. Opřel se o lokty, stěna kabiny za ním byla umaštěná. Teď ale naštěstí nastanou úplně jiné časy. Ještě dva týdny a bude ve wehrmachtu. Stane se Fritz také vojákem?

„Pracuji v diplomatických službách.“

Petersen se zasmál. „Diplomat? Takový nesmysl. K čemu potřebujeme diplomaty? Člověče, působíte tak robustně. Proč nejdete na frontu?“

„Ministerstvo zahraničí,“ odvětil Fritz, „vyjednalo Pakt proti Kominterně s Japonskem a dohodu s Ruskem, kromě toho...“

„No jo, teď poslouchejte, to je dobré. Ne že by to nebylo správné. Von Ribbentrop a Vůdce by měli úzce spolupracovat. Pokud je to váš nadřízený – dobře, proč ne.“

Fritz se často hodiny díval na oceán a pozoroval, jak se jeho barva mění s polohou slunce. Připravil si plán: každý den oběhne minimálně desetkrát palubu, udělá třicet dřepů, třicet kliků. Občas si něco přečetl. Především tehdy, když bylo „opojení“ novým Německem nesnesitelné, uchýlil se do ústraní s knihou. Jednou, netušil, který den plavby to byl, uviděl daleko na horizontu podivné mračno. Nějaká ponorka pravděpodobně torpédovala jakousi loď a stovky mužů teď byli uvězněni v prostorách, ve kterých stoupala voda, nebo vyhození výbuchem do moře, kde jim zmalátněly svaly a váha jejich těl je stáhla na dno oceánu. Všichni ti ubozí muži.

Petersen vedl večer monolog o rasách a že se teď ukazuje, jakou měl Vůdce pravdu. Lidé na východě se německé síle ani nepostavili. A že Židé na celém světě dostanou náležitě přes prsty, to už se dlouho očekává. Naštěstí pro Fritze nečekal Petersen žádnou odpověď, mluvil bez přestávky, až nakonec řekl dobrou noc a o sekundu později začal chrápat.

Fritzovou velkou útěchou byla velryba, která plavala těsně podél boku lodi. Její šedý jako naleštěný hřbet se zvedal z oceánu a navzdory hmotnosti se do něj opakovaně elegantně nořil. Ten kolos vytryskoval vodu a pak se z Atlantiku vztyčila obrovská ocasní ploutev, ze které kapala voda, vznešená, podobná letecké peruti. Petersen, stojící vedle něj, prohodil, že kdyby teď měl zbraň, pár by jich koupila – říká se, že tyhle potvory by mohly ohrožovat ponorky.

„Kapitán má určitě nějakou zbraň na můstku, nemyslíte?“

„Už toho mám dost,“ řekl Fritz. „Pitomče.“ Petersen vytáhl z kapsy zápisník a zeptal se Fritze na jméno a bydliště. Ještě se mu nepředstavil. Takže? Kývl a na jeho stranu se postavili další dva muži.

„Sommer, Karl Heinz,“ odpověděl Fritz. „Saská Kamenice, Fritzstraße 33.“

„No vida. S lidmi jako jste vy, Sommere, je potřeba jednat tvrdě, pak ani nemuknou. Ještě se toho budete muset v Německu hodně učit. Ale bez obav, my už vám ukážeme, zač je toho loket.“

Fritz si stáhl klobouk proti slunci hlouběji do čela a odešel. Karl Heinz Sommer ze Saské Kamenice. Odpluj velrybo raději dál do oceánu, pomyslel si. A kdybys plavala kolem pobřeží Swakopmundu, pozdravuj ode mě Katrin.

V tmavomodré, oceánsky chladné noci se díval na jih, kde už dávno zmizela Afrika, kde šuměly vlny a splývaly s tmou. Katrin! Děvče. Tušíte vy děti vůbec, jak moc vás vaši rodiče milují?

Konzul Biermann měl na sobě světlešedý trojdílný oblek, bílou košili, motýlka a jeho žena tmavý kostým. Po snídani slyšel Fritz klepání jejich vycházkových holí na palubě. Biermann Fritze znovu zopakoval, jak je důležité, aby se lidé jako oni vrátili do Německa – ale tady na palubě už Fritz viděl v jeho očích pochybnosti, krátký pohled stranou, nepatr-

ně svraštěné obočí. Tady mu Biermann připadal stále víc jako cizinec. Nějaká horda mladých mužů v hnědých uniformách proběhla kolem něj a jeho paní, červené pásky na nadloktí, na nich hákový kříž v bílém kruhu. Jeden z mladíků – Müller z konzulátu – vrazil do Theresy Biermannové a běžel dál. Konzul položil své ženě ruku kolem ramen. Co si to ten klacek dovoluje?

„Když už neexistuje respekt, pane Kolbe, když se pálí knihy a lidé jsou na povel nenáviděni kvůli svému vyznání, když už prostě neexistuje slušné chování, není konec daleko. Možná je ministerstvo zahraničí jedním z posledních ostrovů mezinárodní diplomacie.“ Zatnul ruku v pěst, byla velká a vrásčítá.

„Je to přece naše země. Proboha.“ Theresa Biermannová sáhla do kapsy pro cigaretu, zapálila ji a podala svému muži. Poplácal ji láskyplně po tváři.

„To s vaší dcerou je nám velmi líto. Ale člověka někdy překvapí, jak se děti dokážou vyrovnat s různými situacemi. Vaše Katrin je krásné děvče. Nedělejte si příliš velké starosti, pane Kolbe.“

Fritz nechal oba v jejich rozpoložení, byli jako postavy ze staré zažloutlé fotografie. Své vysněné místo v Africe získal díky Biermannovým konexím – pracovali spolu už ve Španělsku, Biermann si Fritze cenil pro jeho pracovní nasazení. Každé nedělní ráno se potkávali v srdci Madridu, na Gran Plaza, hrávali šachy a povídali si. Fritz se od Biermanna hodně naučil z dějin diplomacie – citlivý styl vyjadřování, znalost smluv a dohod, velkorysost. Diplomacie nejsou tympány, ale hboj.

„Občas je to i lhaní,“ oponoval Fritz.

„Způsob vyjadřování, pane Kolbe, způsob vyjadřování.“

Když stál na zádi u zábradlí a pozoroval bílou stopu za lodí, postavil se k němu Petersen a radil mu, aby si znovu nasadil klobouk, když má tak řídké vlasy. Fritz nechápal, proč

s ním ten muž neustále navazuje kontakt. Rád se hodně sluním, řekl Fritz, to teplo jde přímo k srdci.

„Srdce teď musí být chladné a tvrdé, pane diplomate.“

„Myšlenky jsou svobodné.“

„Co je to za hloupou průpovídku?“

„Schiller. Německý básník. Německý, rozumíte? Schiller! Už jste o něm někdy slyšel?“

„Samozřejmě vím, kdo je Schiller.“

„Narozený roku 1620.“

„Já vím!“

„Táhněte k čertu.“

Petersen zůstal stát u zábradlí, Fritz odešel. Ještě více než týden bude muset s tímto mužem sdílet kajutu, v noci poslouchat jeho dech, jeho chrápání a každé ráno se probouzet s tím, že na něj zírání opřený o lokty. Musel si najít něco, za co by se mohl schovat, velrybu, dešifrovací kódy v Carlsroupeho rukách. Katrin. Oslovil jednoho holandského námořníka, který se ho vztekle zeptal, co chce, že na palubě je dost nacistů, kteří si myslí, že můžou rozkazovat.

„Nejsem nacist,“ protestoval Fritz. Chtěl se jen zeptat, jestli není na lodi něco jako lehátko. Rád by si ho v noci rozložil na palubu. Nemusí být pohodlné – jen aby bylo možné se na něm vyspat. Prosím vás z celého srdce.

Čím byl parník blíž severnímu Atlantiku a Severnímu moři, tím více mužů si oblékalo uniformu. Fritz uvažoval, kde je vzali. Také na zevnějšku těch několika málo žen na palubě zjišťoval změny; pokud ještě v Kapském Městě nosily nedbale rozepnutý horní knoflíček u halenky a sem tam zvládnuté vlasy, byla teď každá halenka zapnutá až ke krku a vlasy sčesané do hladka. I Müller měl hnědou uniformu, která na jeho kostnatých ramenou visela a v silném větru se na něm vzdouvala. Když se na něj Fritz podíval, Müller uhnul pohledem.

Během dne nebyvalo holandské námořníky na palubě téměř vidět. Fritz zaslechl, že v malé jídelně mělo dojít ke sporu, protože v ní někdo vyvěsil Hitlerův portrét a jeden z námořníků ho sundal. Dneska nám patří Německo a už také tato zasranáááá lóóóó.

Biermannovi zůstávali ve své kajutě. Fritz se u nich občas zastavil. „Co se tam venku děje?“ ptala se paní Biermannová. Konzul seděl u okénka a shlížel na oceán hladký jako skleněná tabule.

Obličej měl nehybný a z poloviny ve stínu, vypadal jako z obrazu.

„Spoléhám na vaše slova, pane konzule. Můžeme něco udělat.“

Biermann se k němu obrátil. Fritz jeho pohled nevydržel, podíval se na zažloutlou mapu na zelené stěně kabiny. Afrika na východě, neúrodná mořská úžina Gibraltarů, Portugalsko a Španělsko, obě země propadly fašismu, Francie, úzký průplav do Velké Británie. Německo bylo osamělé holandské nákladní lodi stále blíž, už se po ní natahovalo.

„Pane konzule Biermanne?“ Biermann se nepohnul. Když se Fritz chystal k odchodu, vyslovil Biermann jeho jméno.

„Lituji toho telefonátu, pane Kolbe. Neměl jsem na vás křičet. To se nedělá.“

Noc na palubě byla chladná a jasná. Oceán šuměl a bude šumět dál, i když válka zasáhne další země světa. Loď se neustále houpala. Jelikož Fritz neměl čepici, nasadil si na spaní sluneční klobouk. Così tvrdého ho udeřilo do nohy a on se v prověšeném lehátku snažil posunout malinko ke straně. Udeřilo ho to znovu a v polospánku vnímal bručivé zvuky. Otevřel oči. Obklopovaly ho siluety několika výhružně vypadajících mužů.

„Pan diplomat,“ řekl jeden z nich. Fritz poznal Petersenův hlas. Na temně modrém pozadí oblohy vypadali muži obrovští. Fritz se posadil. Někdo šlápl z boku na lehátko, dřevo

křuplo a Fritz se musel zapřít o chladnou podlahu, aby nespádl. Shrnul deku na stranu a chtěl se postavit. Nějaké ruce ho srazilly zpátky.

„Sledujeme tě, ty svině,“ ozvalo se ze tmy.

„Uděláš ještě nějakou hloupost, přítelíčku, a půjdeš přes palubu,“ bylo slyšet odněkud ze tmy. Byl to Müllerův hlas?

Lehátko se znovu zakymácelo, odštípl se kousek dřeva, Fritz hledal oporu. Pak na lehátko zase někdo stoupl. Fritz se z něj pokusil zvednout, ale znovu ho vtlačili zpátky.

„My už tě naučíme.“

„Řekni to! Řekni *Heil Hitler*. Dělej.“ Byl to Petersen.

Lehátko křuplo, palubu zchladil prudký závan větru, siluety ramen těch mužů byly v měsíční záři bílé jako mléko.

„Řekni to!“ V noci by neměl šanci přežít, nikdo by neslyšel jeho volání a už vůbec ne, kdyby jeho hlava zmizela v oceánu příliš rychle; a pak by plaval, jedno tempo zbytečnější než druhé. To poslední, co by uslyšel, by pravděpodobně byl jízlivý Petersenův smích.

„Řekni to!“

„Heil Hitler,“ řekl. Bublala v něm nenávist a stud, opovržení sebou samým a strach. Muži se tiše smáli, jedna tmavá postava položila ruku na rameno té druhé.

„Ještě jednou!“

„Heil Hitler.“

„Pan diplomat to umí. Podívejme se.“

„Však my tě dostaneme,“ řekl Petersen. Pohledu na noční oblohu najednou nic nebránilo, poslední posměšky zanikly ve větru. Jedna z postav byla vyzáblá. Byl to Heinz Müller z konzulátu? Fritzova hrud' se stáhla, zachvěl se. Nikdy v životě se mu ještě nestalo, aby ho někdo tak ponížil. Připadal si nicotně a zbaběle. Chytil se zábradlí a zhluboka dýchal. Ale jsem naživu, pomyslel si. Rozhlédl se na všechny strany. Byl sám, svaly mu ochably, až se roztrásl.